

A szerző előszava

Az erőszak nem az én terepem. Egyáltalán nem. Hogy miért írtam meg mégis ezt a könyvet? Azért, mert, bár én a világosságot szeretem, nem lehet figyelmen kívül hagyni a világban lévő sötétséget. Mert a sötétség létezik. No, nem az éjszakai sötétségre gondolok, hanem arra, ami az emberi szívekben lakozik. Az sötétebb a legfeketebb éjszakától is.

Vámpírkönyvek

A sötétség már majdnem teljesen rátelepedett a városra. Mindenütt barátságos fények gyúltak, de a parknak ez a fákkal, bokrokkal sűrűn benőtt része vastag homályba burkolózott. Egy szerelmespáron kívül senkit sem látott a fák között a kíváncsian leskelődő kifli-hold. A fiatalok vad csókolózásuk közben teljesen egymásba gabalyodtak. A lány engedte, hogy a fiú keze addig tiltott tájakra tévedjen a testén. Tudta, hogy most megtörténik az, amire már várt egy ideje, de eddig nem talált hozzá alkalmas partnert. A fiút csak ma ismerte meg. Hihetetlen hatással volt rá, első látásra belehabarodott. Pontosan olyan volt, amilyennek mindig is elképzelte az igazit. A sors kezének érezte ezt a találkozást, és, bár még a nevét sem tudta, rögtön elhatározta, hogy ennek a srácnak adja a szüzességét. A körülményeket ugyan másképp tervezte az első szerelmeskedéshez, de a fiú heves ölelésében minden józanságát elveszítette, már nem érdekelt semmi, csak a vágyak, melyek a testét birtokba vették. Engedelmesen tűrte, hogy partnere kihámozza ruháiból és a földre fektesse. Lenyűgözve bámult a fiú arcába.

Sosem láttam még ilyen szép szemű srácot, mint te – suttogetta Doris megbabonázva.

A fiú egész idő alatt egy szót sem szólt, s a lány az erősödő félhomályban ettől még izgatóbbnak, szinte földöntúlian szépnek látta. Szerencsésnek érezte magát. Már most elképzelte, milyen arcot vágnak majd barátnői, na és nem utolsó sorban ellenségei, amikor elmeséli nekik a hódítását. Biztos volt benne, hogy mind szívesen lennének most a helyében. Tökéletesnek hitt boldogsága egészen addig tartott, míg az elviselhetetlenül éles fájdalom durván bele nem hatolt a testébe. Feltörő sikítását a fiú keze fojtotta el.

*

Katie észre sem vette, hogy már alkonyodik. Törökülésben, szája szélét harapdálva ült az ágyon, és kimeredt szemmel falta az ölében tartott könyv sorait. A körülötte lévő világról tudomást sem vett, úgy érezte, mintha maga is része lenne a történetnek, mintha együtt mozogna, lélegezne a szereplőkkel. Csak akkor emelte fel kábán a fejét, amikor anyja felkapcsolta a szobájában a villanyt.

Csoda, hogy meg nem vakulsz ebben a sötétben! Ezek szerint annyira mégsem vagy beteg, különben nem bírnál ennyit olvasni. Most kezdte csak érezni, milyen megerőltető volt a szobára telepedett félhomályban olvasni. Megdörzsölte a szemét. – Nem is olvastam, csak gondolkodtam. Ezért nem tűnt fel, hogy már ilyen késő van – próbált kimagyarázkodni.

Engem akarsz átverni? Ahhoz korábban kellene fölkelni, szívem! Egyébként mi olyan érdekes, hogy a szemedet is hajlandó vagy miatta tönkretenni?

Csak a szokásos rózsaszín lányregény, de mondom, hogy már egy ideje csak úgy itt hever az ölemben – csukta össze a könyvet, és gyorsan az éjjeliszekrény fiókjába csúsztatta.

Nemsokára kész a vacsora. Lejössz, vagy felhozom neked?

Inkább hozd fel légy szíves! Még elég gyengének érzem magam.

Rendben! – Anyja megsimogatta a fejét, és kiment.

Katie megkönnyebbülten lélegzett fel. Milyen szerencse, hogy kimagyaráztam magam, gondolta. Anyja ugyanis megtiltotta, hogy a vámpírtörténeteket olvassa. Hiába gyözködte, hogy már nem gyerek, betöltötte a tizenhatot, meg hogy a könyv semmiféle rossz hatással nincs rá, hajthatatlan maradt. Valamilyen érthetetlen okból az volt a meggyőződése, hogy rémálmai lesznek az ilyen történetektől, ráadásul szerinte a pszichéjét is nagyon megterhelik. „Olvass kalandos sztorikat, történelmi- vagy lányregényeket, azok valók neked”. Mindig ez volt a válasza, ahányszor megpróbálta kikönyörögni a vámpír-regényeket. Márpedig a suliban szinte mindenki ezeket olvasta, ő sem maradhatott le. Szerencsére most megúszta a balhét. A könyvet barátnője adta kölcsön. Bele sem akart gondolni, mi lett volna, ha anyja ezt is elkobozza, mint eddig az összes többi. Laura biztosan megölné, de legjobb esetben is lehordaná a sárga földig, és ki tudja, mit kérne cserébe.

Persze nem csak divatból olvasta Lucien Damon könyveit, hanem azért is, mert lenyűgözően írt, hihetetlenül izgalmas, misztikus történeteket talált ki, és a szereplői érdekesek, vonzóak voltak. Legszívesebben maga is beleolvadt volna a regénybe, hogy velük lehessen, átélje az összes kalandjukat. A regények alapján készült filmeket is mind megnézte, ki nem hagyott volna egyet sem. Természetesen titokban, mert anyja soha nem engedte volna. A lányok nagy része – hozzá hasonlóan – szerelmes volt a főszereplőbe. Egy kezén meg tudta volna számolni, hányan vannak a suliban, akik nem kerültek teljesen a hatása alá. Még Laura anyja is teljesen odavolt a szívtipró Angelért. Katie gyakran álmodozott arról, milyen jó lenne abban a rejtélyes világban élni, ahol őrá is rátalálhatna egy izzó szemű, sápadt arcú szép vámpírfiú, aki beleszeretne, imádná és megvédené minden rossztól, mint Angel a regény női főszereplőjét.

Anyja persze gondoskodott róla, hogy összetörje az álmait, és újra meg újra visszarángassa a földre. Amikor például meglátta Angel-nek az ágya fölé kiragasztott poszterét, csak annyit mondott ellentmondást nem tűrően: „Azonnal tüntesd el ezt a sápadt démont a falról! A hideg is kiráz tőle!”. Azzal vágott vissza, hogy Angel nem démon, hanem vámpír, még hozzá nagyon rendes, szereti és segíti az embereket, és igenis, ő nagyon szeretne egy ilyen barátot, mert azokat a felfújott hólyagokat a suliban nagyon utálja!

Ez már hónapokkal ezelőtt történt, de még most is emlékszik anyja elképedt arcára. Látszott, hogy hosszú beszélgetésre készül, keresi a megfelelő szavakat, de Katie megkönnyebbülésére csengettek. Anyja, mielőtt kiment ajtót nyitni, csak annyit mondott: „Vámpírok nincsenek, de ha mégis, akkor biztosan nem szeretik az embereket”. Még aznap elvette tőle az összes vámpiros regényt, és eltüntette otthonról. Megtiltotta, hogy ilyen könyveket olvasson, vagy megnézzék a filmeket. A posztert szerencsére még idejében eldugta anyja haragja elől, azóta nem került szóba a dolog, így néhány hét után felragasztotta szekrénye ajtajának belsejére.

Felpattant az ágyról, kinyitotta a szekrényt, és máris ott állt szemközt a vámpírral. Angel éppen a szemébe nézett a majdnem ember nagyságú poszterről. Az üvegek szem talányosan csillogott. Kate beleborzongott a pillantásába. Bárcsak ilyen fiúm lehetne, mint te! – sóhajtott

ábrándosan. Nem a jóképű színészt látta, hanem azt, akit az író szült meg: Angel, az imádnivaló, emberlányok iránt szerelemre lobbanó vámpírt.

Katie nem tartotta magát gyönyörűnek, de elégedetlen sem volt a külsejével. Tudta, hogy vannak tőle sokkal szebb lányok is, mégis sokan irigyelték a suliban, mert a fiúk sorra hívták randira. Őt azonban nem érdekelték a hús-vér fiúk, csak a megfoghatatlan, elérhetetlen, angyali szépségű Angelről álmodozott. Egyébként maga sem értette, mitől ennyire népszerű. Laura azt mondja, túl alacsony az önbecsülése, mert szerinte Katie különleges.

Kitárta a szekrény másik, tükrös ajtaját is. Kritikusan megszemlélte magát. Nem volt sem elég magas, sem elég vékony. *Bezzeg Brooke Ellis!* Maga a megtestesült tökéletesség. Hosszú lábak, karcsú test, vékony derék, ragyogó szőke hajkorona. „Elöl deszka, hátul lécs, tipikus szőke”, húzta el a száját Laura, amikor szóba került. „Te sokkal jobb vagy, hidd el! Arról nem is beszélve, hogy mennyivel okosabb vagy, mint az a hidrogénezett agyú majom”, győzködte.

Kétségtelen, hogy a jegyei alapján ő áll előkelőbb helyen, pedig Brooke jobb iskolából, jobb eredményekkel érkezett a gimibe. Itt valahogy mégsem ment neki olyan jól a tanulás. Laura szerint a gazdag szülei biztosan lefizették az általánosban az egész tanári kart, itt meg vagy kevesebb a megvesztegethető tanár, vagy egyszerűen kifogytak a pénzből. Ez persze buta feltételezés volt, mert a környéken az Ellis család volt a leggazdagabb. Brooke apja jól menő ügyvédi irodát vezetett Manhattan-ben, volt mit a tejbe aprítaniuk.

Ott egye meg Brooke-ot a fene, ahol van! – rázta meg a fejét dühösen, amiért már megint befészkelte magát a gondolataiba az a liba. Újra a tükörképére összpontosított. Laura épp olyan nyúlánk volt, mint Brooke, ezért is utálta magát olyan nagyon. „Még szerencse, hogy nem vagyok szőke”, túrt bele olykor seszínű, vékonyszálú hajába. Többször is elmondta, hogy irigyli Katie dús, lángvörös haját, és egyre inkább nőiesedő, telt alakját. „De a legjobban tudod, mit irigylek tőled? – ráncolta ilyenkor a homlokát. – A szemedet. Szívesen cserélnék veled, ha lehetne”. A szemét mindenki elismerte, még Brooke és barátnői is.

A legszebb bókokat természetesen a fiúktól kapta, de az összes közül is leginkább a mindig csöndes, visszahúzódó Justin szavai maradtak meg benne, aki mélyvizű hegyi tóhoz hasonlította. Nem is értette, hogy szánta rá magát a fiú ilyesmire, mert alapjában véve nem volt rá jellemző a rajongás. Egyik vasárnap a templomból kijövet egymás mellé kerültek a kapuban, akkor sügta a fülébe a különös vallomást. Talán azért is érintette meg jobban, mint a többi bók, mert tőle szokatlan volt. Justin a nyáron költözött Queensbe, és az iskola gondnoki teendőit látta el, mivel az öreg Frank Macy nyugdíjba ment. Nem volt különösebben érdekes srác. Húsz-huszonkét éves lehetett, meglehetősen magának valónak tűnt. Egyedül a nagyon fekete, mély tűzű szeme volt különleges. A váratlan bók ellenére Katie-nél nem lehetett esélye, hiszen épp ellentéte volt a magával ragadó, érzékeny és érzéki, ellenállhatatlan Angelnek. A vámpírfiúból áradt valami titokzatosság. Mindig félelemmel vegyes izgalom lett rajta úrrá, amikor olvasott róla, vagy a filmvásznon látta. Justint kiszámíthatónak, megbízhatónak, szürkének, egyszóval unalmasnak találta, ráadásul templomba járt. Valójában nem ezt tartotta furcsának, hiszen jártak még néhányan a suliból. Csakhogy azok – Katie-vel együtt – mondhatni kényszer alatt, a szüleikkel mentek istentiszteletre, míg Justin mindig egyedül. Nem értették, hogy ha nem muszáj, akkor minek kel föl a templom miatt minden vasárnap korábban, amikor lustálkodhatna is. Az is furcsa volt a fiúban, hogy sosem mosolygott. Katie tudta, hogy tetszik a fiúnak, de az sosem próbált hozzá közeledni, kivéve azt az egy alkalmat. Nem is bánta, mert őt ebben a pillanatban senki más nem tudta érdekelni, csakis Angel, aki – ha valójában létezne – egészen biztosan nem járna templomba.

Újra a poszterre irányította a figyelmét. Miért nincsenek a valóságban ilyen srácok, mint te? – sóhajtotta bánatosan. Egy pillanatra behunyta a szemét, és elképzelte magát a regénybeli hősnőként, amint Angel a karjaiban tartja, szerelmes tekintettel a szemébe mélyed, ráhajol, alig észrevehetően kivillan hófehér szemfoga... Álmodozását az ablak felől hallatszó hangos koppanás szakította félbe. Ijedten rezzent össze.

*

Brooke, Melanie és Gina hangosan nevetgélve jöttek ki a Plázából. A járókelők, különösen a férfiak, érdeklődéssel figyelték a harsány jókedvvel viháncoló csinos, fiatal lányokat. A külső parkolóhoz mentek, ahol Gina Fordja állt. Az afro frizurás, fényes kávébarna bőrű lány és a modellszépségű Melanie beültek az autóba.

Miért nem jössz velünk? – kérdezte Gina Brooke-tól. – Tudod, hogy szívesen elviszlek.

Persze, hogy tudom, csajszi, de most szívesen sétálnék egyedül. Fel kell dolgoznom a hirtelen jött boldogságomat. Már csak két nap Az álomrandiig! Olyan izgatott vagyok, alig férek a bőrömbe

Oké, elhiszem – akadékoskodott Gina –, de már sötét van, alig járnak az utcán. Veszélyes ilyenkor egymagadban kószálni.

Ugyan, csak néhány sarok az egész! Nem lesz baj, ne izgulj! Nagylány vagyok már, tudok magamra vigyázni. Meg aztán muszáj kiszellőztetni a fejem. Nem akarom, hogy a szerelem elvegye a józan eszemet.

Gina, miután látta, hogy semmiképp sem tudja rávenni Brooke-ot az autózásra, beindította a motort, és elhajtott. A karcsú szőke lány egy ideig követte szemével a távolodó kocsit, aztán elindult. Most vette csak észre, milyen hűvös lett. Elvégre október eleje van, húzta össze magát fázósan. Csak egy vékony pólót viselt a farmernadrághoz. Délután, amikor eljött otthonról, még hétágra sütött a nap, majdhogynem melege is volt, de most már kifejezetten didergett. Érdekes, amíg barátnőivel trécselt, nem érezte a hideget. Ja? És persze fűtötte az a fura érzés is, ami valahol legbelül kavargott benne, és amit nem tudott másként meghatározni, minthogy szerelmes. Előző nap látta életében először a fiút, és első látásra belehabarodott. Még sosem érzett így senki iránt, és nem is tett még soha olyat, hogy ő szólítson meg egy srácot, de tegnap ez történt. Amint meglátta, úgy érezte, elveszett. Muszáj volt vele megismerkednie. Álmai fiúja volt, és ezzel Mel és Gina is megerősítették, hiszen látta, hogy ők is odavoltak érte. A srác ugyan nem mutatott iránta túlzott érdeklődést, ő mégis kierőszakolt tőle egy találkozót. Eleinte nem akart kötélnek állni, de ő ügyesen addig-addig mesterkedett, míg a végén már nem tudott kitérni. A nagy hírt ma belesúgta néhány megfelelő fülbe, úgyhogy már mindenki tudja, hogy megcsípte a főnyereményt, és hogy szombat délután randizik egy örületesen jóképű egyetemistával. Kár, hogy Katie nem volt ma suliban, az ő arcát szerette volna leginkább látni, amikor meghallja a hírt. Katie a legnagyobb ellenfele minden téren. Egyetlen szerencse, hogy nincs tisztában saját adottságaival, így könnyen legyőzhető.

Mire gondolataiban idáig jutott, a Cunningham parkhoz érkezett. Két választása volt, vagy megkerüli, és így a biztonságosabb, de hosszabb utat választja, vagy átvág a parkon, és már csak egy utca a sajátjukig. Lassan kezdett megdermedni a hidegtől, ezért a rövidebb megoldás mellett döntött. Nem volt benne biztos, hogy okosan teszi, rövid tétovázás után azonban mégis belépett a fák közé. Máskor tutira nem vágott volna neki a sötét parknak, de most alig várta már, hogy otthon legyen, annak ellenére, hogy kiadós dorgálásra számíthat. A szülei biztosan dühösek, amiért ilyen későig elmaradt, de mit tegyen, ha egyszerűen nem

bírta ki, hogy ne lássa újra Christ. Tegnap óta állandóan a fiú elbűvölő mosolya, és különleges szexepilje járt az eszében. Muszáj volt sulit után elmenni a Plázába, hogy ha csak távolról is, de megint láthassa. Igaz, nem tudtak sokáig gyönyörködni benne, mert bement a raktárba, és már nem is jött vissza, pedig legalább két órát vártak rá. Lehet, hogy van hátul másik kijárata az üzletnek, és már régen elment. Mindegy, ez nem vette el a kedvét, csak még inkább várta a szombatot, amikor kettesben lehet majd vele.

Hirtelen megreccsent egy ág a háta mögött. Ijedten fordult hátra, de a sötétben semmit sem látott. Valaki vagy valakik vicces kedvükben kidobálták a park világítását, csak a távoli utcák lámpáiból szűrődött be némi fény a fák közé, de ez kevés volt ahhoz, hogy árnyakon kívül mást is fel tudjon ismerni. Bárcsak járna erre néhány ember, fohászkozott idegesen, és egyre sietősebbre fogta lépteit. Újra meghallotta a reccsenést. Valaki követ, gondolta rémülten. Már nem mert hátranézni sem, inkább kétségbeesett futásba kezdett. Először nem tudta biztosan, hogy saját szívének örült dörömbölését hallja, vagy egy szaladó ember lábdobbanásait, de hamarosan határozottan ki tudta venni a háta mögött egyre közeledő léptek zaját. Most már biztos volt benne, hogy valaki rá vadászik. Gyanította, hogy az életéért küzd, ezért inait megfeszítve még nagyobb sebességre kapcsolt. Zihálva szedte a levegőt, szinte szétrobbant a tüdeje, és az ereje is egyre inkább fogyott. Érezte, ahogy fokozatosan lassul a mozgása, és akkor mintha valami megérintette volna a nyakát. Minden erejét összeszedte, hogy sikítson, de nem jött ki hang a torkán.

*

Katie gyorsan becsukta a szekrényajtót, és az ablakhoz szaladt. Inkább csak sejtette, hogy valaki álldogál odalent, mert a sűrűsödő homályban szinte semmit sem látott.

Ki van ott? – suttogta, nehogy felkeltse szülei figyelmét.

Ki lenne, csajszi, hát én! – hangzott a méltatlankodó válasz.

Laura?

Én hát! – dohogott barátnője. – Ki más gyalogolná le érted este a lábát, mi? A frászt hoztad rám, hogy nem jöttél suliba, és a mobilodat sem vitted föl egész nap.

Katie elnevette magát.

Nem értem, miért az ablakom alatt szobrozzol? Nem akarsz feljönni?

Dehogynem. Csak előbb meg kellett győződnöm róla, hogy minden oké veled. Aggódtam.

Jól van anyuci, de most már kapkodd a virgácsaidat, és gyere, idebent mindent megbeszélünk!

Nagyon vicces – morogta Laura, és elindult a ház bejárata felé.

Néhány perc múlva teljes életnagyságban ott állt Katie szobájában. Kritikus tekintettel mérte végig barátnőjét.

Pizsama?

Aha! Beteg vagyok.

És miért nem vitted föl a telefont?

Anyám elkobozta a mobilomat. Azt mondta, ha beteg vagyok, ne zavarjon senki a gyógyulásban.

Beteg mi? Talán inkább kétoldalú suliuondor.

Katie elvigyorodott, és előhúzta a fiókból a könyvet. – Muszáj volt elolvasnom Angel legújabb kalandjait.

Legújabb? – fintorgott Laura. – Mondtam már, hogy hétfőn a boltokban lesz a következő rész. Szóval egész nap itthon dekkoltál és játszottad a beteget? Egy könyv miatt?

Angel miatt – javította ki Katie.

Te tök hülye vagy! Egy könyv miatt lemaradtál az évszázad sztorijáról.

Mesélj! Mi történt?

Laura leült Katie ágyára, a falnak dőlve kényelmesen elhelyezkedett, és hosszasan beszámolt az eseményekről.

Brooke Ellis tegnap este megismerkedett egy egyetemistával a pláza könyvesboltjában. Melanie azt állította, hogy a suliban egyetlen pasi sincs, aki csak fele annyira jól nézne ki, mint ő, de Gina szerint nemcsak a suliban, hanem az egész környéken verhetetlen.

Nem igazság, hogy mindig ő kapja a legjobb pasikat – jegyezte meg Katie epésen.

Laura felnevetett. – Szóval kiderült, hogy a srácot Chrisnek hívják, egy hete lakik a városban, és a St John's Egyetemre fog járni.

Egy egyetemista? – kerekedett ki Katie szeme. – Ráadásul Chris! A kedvenc fiúnevem. Ennek a Brooke-nak pizszok mázlija van!

Azt meghiszem! És akkor a lényegét még nem is mondtam – Laura hangja izgatottan csengett. – Képzeld csak, a felső szemfoga kissé hosszabb az átlagosnál. Állítólag nagyon hasonlít Angelre.

A francba! – csapott Katie az ágyra dühösen. – Én akartam vámpírfiút!

Te Katie! – vágott közbe Laura izgatottan. – Szerinted tényleg vannak vámpírok? Már úgy értem, igaziból?

Miért ne lehetnének? Lehet, hogy sokan vannak, csak nem tudunk róluk, mert nem fedik fel magukat. Talán attól félnek, hogy üldöznék őket, vagy betennék valami kalitkába és vizsgálgatnák, mint valami kísérleti patkányokat.

Azért az elég durva lenne, ha tényleg léteznének. Könyvben olvasva egész más, mintha a valóságban is itt járnának köztünk. Már a gondolattól is frászt kapok – borzongott meg Laura.

Na ne hülyülj már! – nevetett Katie. – Nekem minden vágyam, hogy egy igazi Angellel megismerkedjek. Megesz a sárga irigység, amiért éppen Brooke fogta ki azt a Christ.

Talán, ha nem az ágyadban álmodoznál egész nap! Sajna erről a srácról már lekéstél. Szombat délután randizik Brooke-kal. Ja, és megígérte, hogy elviszi neki a legújabb Lucien Damon könyvet. Érted? Két nappal a hivatalos megjelenés előtt.

*

Katie alig aludt valamit az éjszaka. Még nem is látta Christ, mégis féltékeny volt Brooke-ra. Egyszerre sajnálta és gyűlölte. Hát persze, hiszen Laura leírása alapján a srác pont olyan lehetett, mint amilyen az álmaiban élt. Szülei meglepetésére reggelre váratlanul, mondhatni csodás módon felgyógyult előző napi betegségéből.